

מ"ת 19656/03/18 - משה עמוס נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 19656-03-18 מדינת ישראל נ' עמוס (עצור בפיקוח)
תיק חיצוני: 28300/2017

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מבקש	משה עמוס (עצור בפיקוח)
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר המבקש לפתיחתם של "חלונות פיקוח" קבועים, לצורך יציאה ממקום מעצר הבית לשם 'התאווורות'.

יוזכר כי נגד המבקש הוגש כתב אישום הנושא שני אישומים, ואשר בהם מיוחסות לו עבירות של סחר בסם מסוג קוקאין, ובמשקל של 30 גרם בכל עסקה. העסקאות בוצעו לכאורה בין המבקש לבין סוכן משטרתי במהלך חודש ינואר 2018.

בהחלטתי מיום 16.4.18 הוריתי כי המשך מעצרו של המבקש יהיה בפיקוח אלקטרוני, בבית קרובת משפחה בעיר עפולה, ובפיקוח אנושי של שלושה מפקחים לסירוגין.

ביום 10.5.18 הגיש המבקש את הבקשה שבפני. נטען כי העילה בגינה מוגשת הבקשה הינה חלוף זמן. עוד נקבע כי בשורה של החלטות בפרשה נקבע, כי יתאפשר לנאשמים לצאת ממקום מעצר הבית לצורך התאווורות.

טרם הדיון בבקשה התקבל תסקיר מעקבי מאת שירות המבחן. זה ציין כי המבקש שולב בקבוצת עצורי בית, וכי עד כה הגיע לשני מפגשים. בדיקות שתן שמסר המבקש נמצאו נקיות משרידי סם. שירות המבחן המליץ פתיחת חלונות התאווורות עבור המבקש.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ואף עיינתי בתסקיר המשלים מטעם שירות המבחן, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

אזכיר כי המבקש **עצור** בפיקוח אלקטרוני. חלונות פיקוח לעצור במצב זה - הינם חריג. ניתן להתיר חלון פיקוח לאחת התכליות הנזכרות בסעיף 22ד' לחוק המעצרים. כפי שנקבע בבש"פ 77/17 **פלוני נ' מדינת ישראל**, חלונות הפיקוח

של מי שנתון במעצר בפיקוח אלקטרוני - מוגבלים לצרכים אישיים חיוניים, כגון טיפול רפואי/נפשי או טיפול אחר, או לצרכים טיפוליים שיקומיים (כגון פגישה עם קצין מבחן או לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר. משכך, הרי שככלל לא תותר יציאת עצור בפיקוח אלקטרוני מתחום הפיקוח אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן [ר' בהקשר זה גם בש"פ 966/16 בעניין **זידאן נ' מדינת ישראל**; בש"פ 2296/16 בעניין **חג'ג' נ' מדינת ישראל**].

אינני סבור כי הבקשה להתיר יציאה מדי יום לצורך "התאווורות" - עומדת בתנאי סעיף 22ד' לחוק המעצרים. הדברים נכונים שבעתיים לנוכח העבירות המיוחסות למשיב, בנסיבותיהן, פרק הזמן הקצר שחלף מעת שניתנה ההחלטה בדבר המשך מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, העובדה כי לא הוצגו בפני נסיבות חדשות, ואף לא התגלו עובדות נוספות.

מכאן, הרי שלא קמה אף לא אחת מהעילות המנויות בסעיף 52 לחוק המעצרים, המצדיקות לעיון מחודש בהחלטתי מיום 17.4.18.

לעניין חלוקת הזמן - סבורני כי חודש ומחצה מעת שניתנה ההחלטה בדבר מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו עולה כדי "זמן ניכר", כמשמעותו בסעיף 52 לחוק המעצרים [ר' בהקשר זה בש"פ 4497/15 בעניין **חיימוב**; בש"פ 4314/10 בעניין **פלוגי**; בש"פ 1243/16 בעניין **בויארט**].

אמנם, ייתכן כי התארכות חריגה במשפטו של המבקש יהווה עילה לעיון מחודש בהחלטה, ואף ישמש כבסיס להתיר פתיחת "חלון פיקוח" [ר' למשל בש"פ 5730/17 בעניין **ג'רדאת**]. ואולם כאמור, המבקש שוהה במעצר בפיקוח אלקטרוני מזה תקופה לא ארוכה, וטרם הגיעה העת לדון באפשרות זו.

עוד אציין כי ב"כ המבקש הפנה למספר החלטות בהן מותבים שונים בערכאות שונות הורו על פתיחת 'חלונות התאווורות' לעצורים בפיקוח אלקטרוני. אלא שההחלטות אליהן הפנה הסנגור אינן מנומקות בנקודה המצויה במחלוקת בפני. לא נמצאה בהחלטות אלו הנמקה כיצד זה חלונות פיקוח לצורך התאווורות עומדים בתנאי סעיף 22ד' לחוק המעצרים, וכיצד יש בהחלטה לפתוח חלון פיקוח קבוע לצורך "התאווורות", כדי להתיישב עם בש"פ 77/17 שהובא לעיל.

לא אכחד, העובדה כי המשיבה לא הגישה ולו ערר אחד על החלטות במסגרת הפרשה בהן נקבעו חלונות פיקוח קבועים לצורך התאווורות - מטרידה. היא מלמדת, לכאורה, כי המשיבה השלימה עם מצב דברים בו נאשמים אחרים, באותה פרשה, העומדים לדין בגין מקרים דומים או חמורים מאלה של המבקש שבפני, יוצאים ממקום מעצר הבית מדי יום לצורך התאווורות. כאמור, מצב דברים זה עומד להבנתי בסתירה לדין המצוי ולפרשנות בית המשפט העליון את סעיף 22ד' לחוק המעצרים.

עם זאת, איני סבור כי יש בעובדה זו לבדה כדי להכריע את הכף לטובת היענות לבקשה. ודאי לא כאשר, גם לשיטת שירות המבחן, נשקפת מהמבקש מידת סיכון "לא מבוטלת" להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ח, 29 מאי 2018, בהעדר הצדדים.